

Царь на полето билъ — на дунавското поле широко. Не се знаело, отъ майка ли билъ роденъ като всичкитѣ хора, или пъкъ отъ небето е слѣзълъ... Не дочакала Видена втора покана и скокнала, та право при юнака на коня.

— Поведи и насъ, войводо! Ние пъкъ, дружина нека ти станемъ! — рекли юнацитѣ.

— Щомъ е тѣй, елате! Слѣзте долу въ полето, дето Дунавъ срещу слънцето се извива, и влѣзте право въ кулитѣ. Тази вечеръ гости ще ми бждете, па утре каквото Богъ рече, — отвърналъ войводата и полетѣлъ като орелъ съ Видена.

Тръгнали юнацитѣ и, докато слънце да залѣзе, стигнали. Отдалече блѣщѣла кулата — цѣлата отъ бѣлъ камъкъ, висока до облацитѣ. Влѣзли и на чердака видѣли Данъ войвода съ Видена, че стоятъ на трапезата и ги чакатъ.

Яли и пили цѣла нощъ и се качили горе да се полюбуватъ на рѣката, че свѣтѣла като стопено сребро.

— Хубаво е тука — рекла Видена. — Но не е като за мене въ тази проста премѣна. Така както си съмъ, по-добре да се върна въ гората.

— Почакай! Не бързай! — отвърналъ Данъ и отворилъ една желѣзна врата. Изведнѣжъ нѣщо блѣснало и кулата свѣтнала като ясна месечина.

— Не бой се! Иди да видишъ какво е и си вземи каквото ти хареса, — добавилъ войводата, като видѣлъ, че Видена се уплашила.

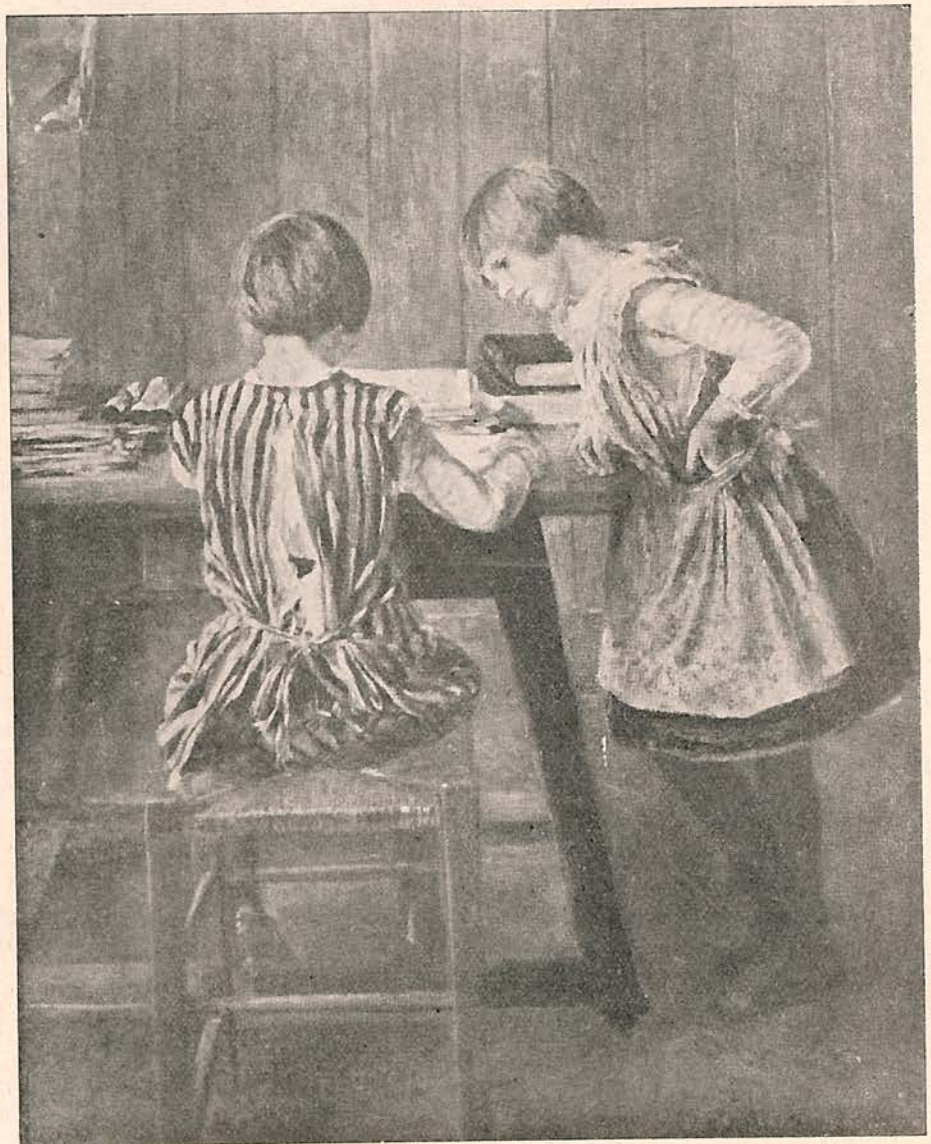
Надникнала девойката и що да види!.. Бисери, алмази, гривни, чапрази и безценни камъни — свѣтятъ като жарь.

И не били само камъни, ами и найскжпи дрехи отъ чиста коприна и злато. Отбрала си една премѣна, облѣкла се и излѣзла. Всички ахнали отъ радостъ — такава хубава изглеждала.

— Иди сега долу и се огледай въ водата, да видя — какъ ще се харесашъ, — казалъ пакъ Данъ войвода и отворилъ една врата, отъ която се слизало долу, на рѣката.

— Ахъ, че съмъ хубава! — провикнала се девойката, като се видѣла въ водата, че грѣе като слънце.

— Хубава си, богата си, но колкото

Домашно угражнение